

« Ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε »

Ἑορτὴ πανυπέρολαμπρη ἢ σημερινή, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Σήμερα πανηγυρίζουμε πνευματικὰ καὶ τιμοῦμε μὲ ἄσματα ἱερὰ τὴν Κοίμησι, ἢ, ὀρθότερα, τὴ Μετάστασι τῆς Θεοτόκου. Naί, δέν εἶναι ἡμέρα πένθους σήμερα, παρότι πένθιμο γεγονός τιμοῦμε, καθότι: « ὕπνος ἀναδέδεικται τῶν δικαίων ὁ θάνατος ». Κι ἂν αὐτὸ ἰσχύει γιὰ ὅλους τοὺς δικαίους, τοὺς ἁγίους ἀνθρώπους, πολὺ περισσότερο καὶ μὲ ἐξάαιρετα διάφορο τρόπο ἰσχύει, γιὰ τὴν Παναγία, Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Πάσχα καλεῖ καὶ τὴ σημερινὴ ἡμέρα ὁ λαός. Καὶ βέβαια γνωρίζουμε πὼς Πάσχα, ποὺ σημαίνει διάβαση, πέρασμα, εἶναι κατεξοχὴν ἢ ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ μας, ὡς διάβαση τοῦ σεσωσμένου νέου Ἰσραήλ, τῶν Χριστιανῶν, ὄχι ἀπὸ τὴν Ἑρυθρὰ θάλασσα, ἀλλ' ἀπὸ τὸν θάνατο στὴν αἰώνια ζωὴ. Μὰ, καὶ ἡ σημερινὴ ἡμέρα διάβαση εἶναι, ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωὴ. Γιατὶ μετάστασι, ὅπως θεολογοῦν οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, σημαίνει καὶ θάνατος καὶ ἀνάστασι καὶ ἀνάληψι ἐν σώματι στοὺς οὐρανοὺς. Naί! Ὁ Κύριος ἔκαμε αὐτὴ τὴν ἐξάαιρετη χάρις σὲ δύο ἐξάαιρετα ἀγαπώμενα ἀπὸ Αὐτὸν πρόσωπα: Στὴν Παναγία Μητέρα Του καὶ στὸν ἀγαπημένο Του μαθητὴ Ἰωάννη. Ἐπειδὴ καὶ οἱ δύο ἀπέθαναν τὸν φυσικὸ θάνατο, ἀλλὰ ἀναστήθηκαν καὶ ἀναλήφθηκαν, μὲ ἀφθαρτισμένο πλέον σῶμα, στοὺς οὐρανοὺς!

Ἡ Παναγία μας, ἀδελφοί, εἶναι « ἡ μετὰ Θεὸν Θεός, ἡ ἔχουσα τὰ δευτερεῖα τῆς Ἁγίας Τριάδος », κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ. Ἡ ταπεινὴ αὐτὴ κόρη τῆς Ναζαρέτ, μὲ τὴν ἄκρα ταπεινώσι, καθαρότητα καὶ ἀγνότητά της, εἴλκυσε τὴν ἄκρα εὐνοια τοῦ Δημιουργοῦ, καὶ εὐδόκησε νὰ σαρκωθεῖ ὁ Υἱός Του ἀπ' αὐτὴν, μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ νὰ τὴν κάμει νύμφη Του, ἀλλὰ Νύμφην ἀνύμφευτον! Καὶ ἡ Μαριὰμ κατέστη ἀνώτερη ἀπὸ ὅλα τὰ λογικὰ δημιουργήματα, καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους. Καὶ κανεὶς δέν μπορεῖ νὰ προσεγγίσει τὸν Θεό, παρὰ διὰ μέσου Τῆς!

Δεκαῆξι ἐτῶν ἦταν ἡ Παναγία μας, ὅταν γέννησε τὸν Κύριο. Καὶ ἔζησε τριαντατρία ἔτη μαζί Του καὶ ἀκόμη δέκα μετὰ τὸ Πάθος, τὴν Ἀνάστασι καὶ τὴν Ἀνάληψή Του. Ἦταν, δηλαδὴ, πενήντα ἐννέα ἐτῶν, ὅταν ἐκοιμήθη. Μὰ, πρὸ τῆς Κοιμήσεώς της, ἔστειλε καὶ πάλιν ὁ Υἱός Της τὸν ἀρχάγγελο Γαβριήλ, νὰ τὴν πληροφορήσει, ὅτι ἦλθε ὁ καιρός, νὰ τὴν λάβει κοντά Του, στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Καὶ μάλιστα, τῆς εἶπε, ὅτι θὰ ἀποθάνει, ὅταν ἡ ἴδια τὸ θελήσει, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ Χριστός μας! Καὶ τῆς ἔδωκε κλαδὶ ἀπὸ φοινικιά, σύμβολο νίκης κατὰ τῶν παθῶν, τοῦ διαβόλου καὶ τοῦ κόσμου. Καὶ ἐτοιμάσθηκε ἡ Παρθένος, ἐτοίμασε τὰ ἀπαραίτητα ἐντάφια, καὶ εἰδοποίησε εὐλαβεῖς γνωστὲς καὶ συγγενεῖς της γυναῖκες, ποὺ ὅλες προσέτρεξαν, μὲ πόθο θεϊκὸ, νὰ παραστοῦν στὰ τέλη τῆς Κυρίας τοῦ κόσμου. Μὰ κι ὁ Δεσπότης Χριστός, γιὰ νὰ τιμήσει καὶ νὰ δοξάσει τὴ Μητέρα Του, πρόσταξε ἀγγέλους – ποὺ φάνηκαν σὰν νεφέλες φωτεινές – καὶ ἄρπαξαν τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους ὅλους, ποὺ ἦταν σκορπισμένοι στὰ τετραπέρατα τῆς οἰκουμένης στὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, καθὼς καὶ τοὺς ἐπισκόπους Ἀθηνῶν Ἰερόθεο καὶ Διονύσιο τὸν Ἀρεοπαγίτη, καὶ τοὺς συνάθροισε στὴ Γεθσημανῆ. Καὶ τότε παρέδωκε τὴν παναγία της ψυχὴ ἢ Παρθένος στὰ χέρια τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ της, μέσα σὲ φῶς

θεικό, εὐωδία οὐράνια καὶ ἀγγελικὲς ὕμνωδιες! Καὶ ἀφοῦ τὴν πένθησαν καὶ μεθεολογικοὺς λόγους τὴν ἐγκωμίασαν οἱ συναθροισμένοι Ἀπόστολοι καὶ Ἱεράρχες, ὁδήγησαν τὸ πανάχραντο σκῆνος τῆς νᾶ τὸ ἐνταφιάσουν ἐκεῖ, πού μέχρι σήμερα σώζεται ὁ τάφος τῆς, στὴ Γεθσημανῆ, κοντὰ στὰ Ἱεροσόλυμα.

Μὰ στὸν δρόμο, τὸ φθονερὸ γένος τῶν Ἑβραίων, γιὰ νὰ ἀτιμάσει τὴ Μητέρα τοῦ ἀείποτε φθονουμένου ἀπ' αὐτοὺς Χριστοῦ, ἔβαλαν ἓνα αὐθάδη καὶ πάντολμο Ἰουδαῖο νὰ κρημνίσει ἀπὸ τὴ νεκρικὴ κλίνη ἐκεῖνο τὸ σῶμα, πού φρίττουν καὶ οἱ ἄγγελοι. Δέν πρόφθασε, ὅμως, ὁ παμβέβηλος ἐκεῖνος ν' ἀπλώσει τὰ μιὰρά του χέρια, καὶ βρέθηκαν κομμένα ἀπὸ ἅγιο ἄγγελο ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες καὶ κολλημένα στὴν κλίνη τῆς Παρθένου. Ἀλλὰ, ἡ Μητέρα τοῦ ἐλέους, ὅταν με ὀδυρμούς καὶ μετάνοια ζήτησε συγχώρηση, τὸν συγχώρεσε καὶ τὸν θεράπευσε με τὴ μεσιτεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Κατατέθηκε, λοιπὸν, τὸ πάντιμο ἐκεῖνο σκῆνος, με ὕμνους καὶ ψαλμωδίες στὸν τάφο. Ἀλλὰ ὁ Θωμᾶς, καὶ πάλιν κατ' οἰκονομία θεϊκῆ, δέν ἦταν παρών, γιὰ τὴ θεϊκὴ νεφέλη, μετὰ τρεῖς ἡμέρες, τὸν ὁδήγησε στὴ Γεθσημανῆ. Καὶ πάλιν ὀδυρόταν ὁ Θωμᾶς, πού δέν ἀξιώθηκε νὰ παρασταθεῖ στὴν κηδεῖα τῆς Θεοτόκου, καὶ παρακάλεσε τοὺς ἄλλους ἀποστόλους, νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὸν τάφο νὰ προσκυνήσει τὴ Θεοτόκο, ὅπως καὶ ἔκαμαν. Ἀλλὰ τὸ σῶμα τῆς Θεοτόκου δέν ἦταν πιὰ στὸν τάφο! Διότι ἡ Παναγία μας εἶχε ἀναστηθεῖ καὶ ἀναληφθεῖ σύσσωμη στοὺς οὐρανοὺς, ὅπου καὶ σήμερα βρίσκεται καὶ μεσιτεύει στοὺς αἰῶνες, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, οἱ βίοι τῶν ἁγίων, ἡ ζῶσα ἱερὰ Παράδοση εἶναι γεμάτα ἀπὸ διηγήσεις, ὀπτασίες, θαύματα τῆς Παναγίας μας, πού δείχνουν καθαρότητα τὸ πόσο μᾶς ἀγαπᾷ ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, τὸ πόσο συντρέχει τὸν, ἀνὰ τὸ παγκόσμιο ἀνθρώπινο πόνον, πόσο πρεσβεύει καὶ ἱκετεύει καὶ ἐξιλεώνει τὸν Κύριο νὰ μὴ μᾶς ὀργισθεῖ καὶ νὰ ἐπιτρέψει δοκιμασίες μεγάλες, γιὰ νὰ παιδευθοῦμε, γιὰ ὅσα κακὰ πράξαμε καὶ πράττουμε. Ἐνα δάκρυ τῆς Παναγίας μας μπροστὰ στὸν θρόνον τοῦ Υἱοῦ τῆς, λέει κάπου, ὑπερτερεῖ τὶς προσευχὰς ὄλων τῶν Ἁγίων. Πρέπει κι ἐμεῖς, τὴ μεσίτρια καὶ σκέπη μας, ἰδιαίτερος ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, νὰ τὴν εὐχαριστοῦμε ἀδιαλείπτως καὶ νὰ τὴν τιμοῦμε. Νὰ τὴν ἐπικαλούμαστε με πίστη καὶ νὰ προσπαθοῦμε νὰ τὴν ἀναπαύουμε. Πῶς; Μὲ τὰ θεάρεστα ἔργα μας, με τὴ μετάνοια, τὴν ἀγνότητα, τὴ νηστεία, τὴν κάθε ἀρετῆ. Ἔτσι, θὰ ἐλκύσουμε πλούσια τὰ ἐλέη τῆς Μεγαλόχαρης καὶ θὰ τὴν ἔχουμε καὶ στὴ ζωὴ τούτῃ θερμὴ προστάτη καὶ βοηθό, καὶ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μας, ἀλλὰ καὶ τῆς κρίσης, μεσίτη καὶ σωτηρία, καὶ θὰ ἀξιωθοῦμε νὰ βλέπουμε Αὐτὴν καὶ τὸν Υἱὸ Τῆς, στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Γένοιτο, Παναγία μου! Γένοιτο, Κύριε!

Πηγή: Ἱστολόγιο www.imchiou.gr.